

DE MEERMIN,
HET MONSTER
EN DE MAAN

DOOR

JAN-PAUL VAN SPAENDONCK

MET MEDEWERKING VAN MARIA VAN SPAENDONCK

GEÏLLUSTREERD DOOR

ROSANNE VAN SPAENDONCK

STICHTING DE DRIEHOEK

A M S T E R D A M

INHOUD

Hoofdstuk een - Een blauwe ring	5
Hoofdstuk twee - Een onverwachte ontmoeting	14
Hoofdstuk drie - Op het water	23
Hoofdstuk vier - De waterbaljuw	30
Hoofdstuk vijf - De betoverde meermin	42
Hoofdstuk zes - De storm	54
Hoofdstuk zeven - Hoe het afliep	69
Hoofdstuk acht - Laura's laatste vraag	80

HOOFDSTUK EEN

EEN BLAUWE RING

Dit zag Laura van Wieren toen ze in de spiegel keek: twee lichtbruine ogen in een gezichtje met sproeten, een rond gezichtje met een puntig kinnetje, omkranst door zwart haar dat alle kanten op piekte. Ze keek er even stil naar; toen stak ze haar tong uit naar haar spiegelbeeld en draaide zich met een ruk weer terug naar haar computerscherm. In de wereld die daar op haar wachtte was ze heel iemand anders dan dat elfjarige meisje met sproetjes rond haar neus. Lore, had ze haar personage genoemd. Lore was een grote gespierde vrouw, een Vikingvrouw, met blonde vlechten en ijsblauwe ogen. Lore vocht met draken, ze was een heldin, oersterk, voor niets en niemand bang.

Laura bewoog de muis en klikte. Lore stond stil in een verlaten dorp. Een klein, middeleeuws dorp dat bestond uit een handjevol huizen met rieten daken. Rorikstead heette het. Ze praatte met een oud vrouwtje, over de opdracht die ze zojuist vervuld had. Ze had een roversbende uitgeschakeld in een grot. Als beloning gaf het vrouwtje haar honderd

goudstukken.

Plotseling klonk er een gebrul. Vlammen spoten op. De draak! Als een reusachtige vleermuis fladderde het beest door de somberdonkere hemel. Laura klikte – en Lore greep een pijl uit de koker op haar rug, zette die op haar boog en vuurde af. Zingggg! Raak! De draak werd vol getroffen in zijn geschubde borst. Maar hij was nog lang niet verslagen: hij brulde nog eens extra hard en kwam pijlsnel op haar afgevlogen. Er klonk opzweepende muziek. Klik. Een machtig zwaard sprong op in Lore's rechterhand. In de linker verscheen haar magische kracht. Met de juiste toverspreuken zou ze...

'Laura!'

'Ja, wat is er?'

'Eten!'

Oh nee hè? Niet nu!

'Goed, ik kom er zo aan!'

Maar pas toen ze nog twee keer was geroepen kon ze zich eindelijk losmaken van haar game. Ze deed de deur van haar kamer achter zich dicht. Op de gang bleef ze even staan. Ze keek naar haar linkerhand. Welke kleur had haar ring? Groen. Ze zuchtte. Dat betekende dat ze niet

beschermd was. Ze zou het zonder de magie van haar ring tegen haar broers moeten opnemen. Nu maar hopen dat haar vader in een goede bui was. Hij nam het altijd voor haar op, als haar broers het haar moeilijk maakten; maar als hij in een bepaalde stemming was dronk hij te snel van zijn rode wijn, en dan had ze niet zoveel meer aan hem. Hij was dan in zijn eigen gedachten verzonken, en het leek of hij niet meer helemaal aanwezig was. Zijn ogen stonden dromerig en ver en hij zei niet veel. Ze begreep dat trouwens wel: zichzelf verdween ook vaak in haar fantasie; maar van een vader verwachtte ze toch iets anders. Dat hij er altijd voor haar was als ze hem nodig had.

Die ring had ze van hem gekregen, tijdens een vakantie in Engeland. Ze hadden de ruïne van een groot oud kasteel bezocht, en in het winkeltje zag ze hem liggen: een zilveren ring met magische tekens – 'runen', vertelde haar vader. Als je hem aan je vinger deed had hij steeds een andere kleur, en die kleur vertelde je in wat voor stemming je was. Werd hij mooi blauw, dan zat je lekker in je vel, dan kon je alles aan. Maar groen... Laura deed de deur van de huiskamer open en ging snel naar binnen.

Haar oudste broer Herman keek op van zijn smartphone en grijnsde.